

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1110

22.06.2024 (135)

Michael Kühnen

Teine revolutsioon II köide: Rahva riik

7. osa

Rahva organiseeritud elutahe ja rahva ainus poliitiline tahe

Rahvussotsialistlik Saksa Töölise Partei peab kõigil kolmel riigi- ja riigielu tasandil täitma võitlus- ja kasvatusülesannet.

Esimesel tasandil seisame silmitsi vajadusega kõigepealt oma natsionaalsotsialistlikku ideed sõjakalt maksma panna kõige erinevamate maailmavaadete, ideoloogiate ja isikliku ja üleinimliku elu tähenduste võitluses. Seepärast kogunevad opositsioonis juba praegu meie rahva parimad, kõige väärtuslikumad ja ohvrimeelsemad inimesed liikumise ridadesse:

Parimatest sakslastest saavad natsionaalsotsialistid, parimatest natsionaalsotsialistidest NSDAP partei liikmed.

Meie võitluse eesmärk on meie rahva sisemine ja väline vabanemine, tõelise rahvusliku kogukonna loomine ning tuleviku rahvuslike ja rassiliste ülesannete täitmine, mille lõppeesmärk on uus aaria kõrgkultuur, mis tõstab valge inimese inimarengu kõrgemale tasemele ja loob lõpuks Uue Inimese. See eesmärk laseb õigustatult natsionaalsotsialistlikul liikumisel ilmneda "rassi ja inimese väärtuse

puhta kehastusena", nagu Adolf Hitler "Mein Kampfis" ütleb.

Seetõttu teame, et meie maailmavaade on kõrgem kui kõik ideoloogiad ja ketseriteedid ning et see on määratud meie maailma ühel päeval uuesti kujundama. Kuid see ei tohi viia meid selleni, et me istume maha ja ootame edu. Isegi õige ja loomulik idee ei pruugi tingimata võita, vaid peab end tõestama ja võitma võitluses oma vastastega.

Võidu alternatiiviks on alati häving. Inimkonna ajaloos ei ole mingit garantiid edule; on ainult võitlus kui kõigi asjade isa. See ei ole muidugi meie jaoks mingi põhjus resignatsiooniks, vaid vastupidi, meie võitleva elu suurimaks stiimuliks. Rahvussotsialistliku liikumise võitlusülesanne on seega eelkõige:

"Lööge ja hävitage meie idee vaenlased ja rajage uus alus võlkilisele elule!"

Kuid me ei tohi kunagi vääralt tõlgendada seda mandaati võidelda kui üleskutset levitada oma usku "tule ja mõõgaga" ning lüüa oma vaenlased jõuga maha. Meie poliitilised vastased on samuti rahva seltsimehed. Me peame püüdma neid mõista ja kohtlema neid vastavalt, isegi kui nad on eksinud.

Tõeline rahvuslik kogukond ei saa põhineda sunnil ja rõhumisel; see peab kasvama välja rahva vabatahtlikust nõusolekust. Seega täiendab meie võitlust alati mõttekalt natsionaalsotsialistliku liikumise kasvatuslik missioon.

Me peame andma inimestele aru, et natsionaalsotsialism on ainus lootus rassi ja rahva tuleviku jaoks - ja siiras pakkumine rahvuslikuks ülesehitamiseks. Mitte uhkeldavate kõnede ja teoreetiliste seletuste kaudu, vaid meie revolutsioonilise natsionaalsotsialistliku võitluskogukonna praktilise, elava eeskuju kaudu. Alles siis, kui me oleme oma rahvast sel viisil veennud, algab tõeliselt teine revolutsioon.

Pärast võitu ei ole Natsionaalsotsialistlik Saksa Töölispartei seega enam pelgalt meie rahvuskeha kõige väärtuslikumate inimeste organisatsioon, vaid kasvab rahva organiseeritud elutahteparteiks par excellence. Nii täidab ta tulevikus ülesannet, mille keskajal võttis üle katoliku kirik - kuid ilma, et ta, nagu viimane, määraks rahva vaimule liiga kitsad piirid ebakindla tulevikulootuse nimel. Ta võtab aga eeskuju selle kiriku organisatsioonilisest tugevusest ja tingimusteta otsustavusest, mis lõppude lõpuks asutas ja valitses peaaegu tuhat aastat kestnud korda. Ka pärast võitu jäävad võitlus ja kasvatus natsionaalsotsialistliku liikumise peamisteks ülesanneteks.

Kuigi sisevaenlane on nüüdseks võidetud ja rahvas on pühendunud teisele revolutsioonile, ohustavad meie kogukonda alati välised vaenlased, mida on raske

üle hinnata. Ja sisemiselt tuleb võidelda mitte ainult reaktsiooni lõputute rünnakute vastu, vaid ka rahvast tuleb uuesti veenda meie tee õigsuses.

Ka natsionaalsotsialistlik rahvusriik ei ole paradiis. Maailma olukorda ja arengut silmas pidades peab ta võtma tõsiseid ja drastilisi meetmeid, mille eest demokraadid suutmatuses ja hirmust järgmise valimispäeva ees tagasi hoiduvad, kuni neid vaevalt, et neid saaksime isegi meie ilma raskete ohvriteta rahva jaoks ellu viia. Sellises olukorras, kus on vaja suunata kõik meie rahva jõud tuleviku valitsemisele, peab partei suutma avaldada tõeliselt rahvahariduslikku mõju.

Selleks on hädavajalik - nagu 1933. aastal partei ja riigi ühtsust käsitlevas seaduses sätestatud -, et Natsionaalsotsialistlik Saksa Tööliste Partei peaks taas saama rahva ainukeseks poliitiliseks tahtejõuks ja nõudma endale absoluutset ja täielikku võimu Saksamaal: Partei ei luba kahtlusi ega isegi vastupanu meie rahva ülesehitamise suurele tööle ega isegi rahvussotsialistliku rahvusriigi alustele ja valvab selle üle, et riik, valitsus, haldus, majandus ja korporatsioonid jääksid ühetaoliselt orienteeritud ja teeniksid rahvast.

Seda ei tohi segi ajada partei diktatuuriga - nagu näiteks kommunistlikus valitsemisfääris. Natsionaalsotsialistlik partei ei valitse, see ei tee individuaalseid poliitilisi otsuseid, liikmelisus ei ole mingil moel eelduseks ametialaseks või poliitiliseks edasiliikumiseks. See valvab ainult meie usu aluse üle, võitleb sise- ja välisvaenlaste vastu ning on jätkuvalt pühendunud rahva kasvatamisele meie natsionaalsotsialistliku maailmavaate vaimus. Ta nõuab lojaalsust Saksa rahva riigile, kuid ei sekku asjatult üksikute Volksgenossenide eraellu.

Natsionaalsotsialistlik arusaam partei ja riigi ülesannetest ei vii diktatuurini - nagu seda nii sageli kui valesti väidetakse -, kuid see viib põhimõttelise opositsiooni mahasurumiseni ja kõigi teiste poliitiliste organisatsioonide keelamiseni. See on õige ja vajalik, sest muidu ei ole pikemas perspektiivis mõeldav ükski siduv kord.

Kui me vaatame kolme poliitilist korrastamissüsteemi - kommunismi, liberaalset kapitalismi ja natsionaalsotsialismi (fašismi tuleks siinkohal eraldi käsitleda, kuid see ei ole minu ülesanne) -, siis leiame, et neil kõigil eranditult on mõiste "ketser", nad peavad neid vaenlasteks, kiusavad neid taga ja teevad nad kahjutuks. Kui me vaatame ajaloos tagasi, siis näeme, et iga valitsemisüsteem, nii minevikus kui ka praegu, võitles oma enesekaitsemise huvides inimeste vastu, kes olid tema aluste vastu või vähemalt tõhusalt nende vastu.

Ainult süsteemid, mis juba kannavad endas surma idu, hoiduvad mõnikord oma vastaste jälitamisest. Nii erinevad kui meetodid ka ei ole :
Põhimõtteliselt on "ketserite tagakiusamine" riigi eksistentsi põhitingimus -

olenemata sellest, kas neid nimetatakse kontrrevolutsionäärideks, teisitimõtlejateks, põhiseaduse vaenlasteks või rahva vaenlasteks. Järelikult on nende teostajatel alati ka hea südametunnistus, kusjuures Gestapo ametnik erineb vähe KGB-mehest või konstitutsioonikaitsjast ja kõik koos mitte keskaegsetest inkvisiitoritest! Isegi kohtunikud on alati samad. Kohtunik, kes mind minu tunnete tõttu vahi all hoiab, võib homme juba hukka mõista need, kes just praegu rahva vastu riigireetmist sooritavad!

Loomulikult ei saa selle väitega lihtsalt rahul olla - nii oluline kui see ka ei ole. Opositsiooni riikliku tagakiusamise legitiimsus või illegaalsus sõltub alati valitseva süsteemi legitiimsusest: katoliku kirik põhjendas kunagi seda legitiimsust Jumala tahtega, kommunism töölisklassi ajaloolise ülesandega, liberaalne kapitalism praeguse elanikkonna enamuse isikute - manipuleeritud - nõusolekuga.

Me olime juba tunnistanud, et kõik need õigustused on väga haprad ja isegi lihtsalt valed, et ainult rahvas tuleb kõne alla kui rahvusliku elutunnetuse kandja ja seega ka valitsemisüsteemi legitiimsuse kandja. Ainult natsionaalsotsialism seab aga rahva oma võitluse keskmesse, kusjuures meie, erinevalt liberalistidest, mõistame "rahva" all mitte lihtsalt kõigi elavate sakslaste kogukonda, vaid kogu eluketi surnutest kuni veel sündimata inimesteni. Rahvalik poliitika hõlmab alati austust esivanemate vastu ja vastutustundlikku muret tulevaste põlvkondade pärast. Järelikult toetub valitsemisüsteemi legitiimsus eranditult kolmele sambale:

Inimeste ja rasside mineviku austamine
Elanikkonna nõusolek
Mure rahva ja rassi tuleviku pärast.

Kui isegi üks neist kolmest sambast jäetakse tähelepanuta, kaotab süsteem oma legitiimsuse ja muutub ebaseaduslikuks. Seega ei ole tal ka moraalset õigust oma vaenlasi taga kiusata, mis muidugi ei ole teda kunagi takistanud seda tegemast. Selles valguses vaadakes veel kord kolme alternatiivi:

Kommunismil võib olla idealistlik tulevikunägemus ja - vähemalt minu silmis - õige arusaam minevikust, kuid mitte kunagi ja mitte kusagil ei ole kommunism suutnud võita rahva nõusolekut vabadel valimistel.

Lääneriikides on liberalismil õnnestunud enamikku elanikkonnast esialgu petta ja panna nad süsteemi taluma. Kuid see edu oli võimalik ainult seetõttu, et demokraadid toetusid ohjeldamatult ja eranditult inimese kõige madalamatele instinktidele ning isegi tugevdasid ja jumaldasid neid: kadedus, omakasupüüdlikkus ja ohjeldamatu egoism!
Nii eitavad nad meie rahva ja meie rassi idealistlikku traditsiooni:

Nad katkestasid end igasugusest sidemest võlkischi ajaloo jõuallikaga. Nad reetsid ja rüvetasid kõik, mida minevik oli meile pärandiks andnud, mida tuli hoida ustavalt. Materialism, mis sai nii paljude Volksgenosseneni heakskiitmise aluseks, hävitab ka kõik tulevikulootused ja enamuse otsuste pimedad juhuslikud otsused või üleriigiliste võimude direktiivid mõjuvad tulevaste põlvkondade eluvõimalustele laastavalt.

Rahvussotsialism ja tema partei kui meie rahva tahte ainus legitiimne kandja võib seega oma legitiimsuse teadvuses rahulikult ja enesekindlalt tunnistada, et ta surub maha igasuguse põhimõttelise opositsiooni ja võitleb rahva vaenlaste vastu:

Meie, natsionaalsotsialistid, ei tee mitte rohkem ega vähem kui kõik teised süsteemid, mis on veel võimelised enesesäilitamise sooviks. Kuid meie tegevus on seaduslik ja kohane, sest natsionaalsotsialistlik rahvavabariik on seaduslik ja pühendunud kogu saksa rahvale minevikus, olevikus ja tulevikus.

Kuid ka see ei ole "tulekahju suvaliselt" kõigile teisitimõtlejatele. Natsionaalsotsialistlik rahvusriik ei sunni kedagi mõtlema nii nagu meie. Ta tagab ainult selle, et ei ole organiseeritud, fundamentaalset opositsiooni. Teisest küljest on partei kasvatuslik ülesanne veenda isegi ideoloogilist vastandit, et ta on eksinud. Aga veenda saab ainult oma elu eeskujuliku eeskuju kaudu ja meie rahvusliku ja ideoloogilise kogukonna väärtust edasi andes - ja mitte püssiga käes!

Eliit

Riik on rahva instrument, mis organiseerub selles, et see saaks tegutseda. Seega on ta rahvusele allutatud ja tal on teenimisülesanne, mida ta peab täitma. Riik ei ole eesmärk iseenesest, vaid organism, mis annab võimuvahendid meie rahva igavese ajaloolise ülesande täitmiseks ja seega natsionaalsotsialistliku maailmavaate eesmärkide saavutamiseks - esimene tasand - kõrgelt arenenud tööstusühiskonna tulevikuprobleemide lahendamise võimaldamiseks vastutustundliku riigitegevuse kaudu - teine tasand - ja üksikkodaniku elu harmooniliselt integreerimiseks rahvuse struktuuri selle korporatiivse põhistruktuuri kaudu - kolmas tasand. Seejuures hõlmab natsionaalsotsialistlik rahvusriik kõiki võlkilise elu voolusid, organisatsioone ja allüksusi ning ühtlustab neid ühtselt. Nagu juba mainitud, on see korporatiivselt organiseeritud riigi juhtpõhimõte.

Iga riik vajab valitsevat klassi. Liiga sageli aga eiratakse nende juhtide kui teenistujate funktsiooni. Nad on siis huvitatud ainult oma võimupositsiooni säilitamisest, hoolimata rahva huvidest. Pealegi täheldame, et kõigis lääne ja ida

süsteemides ei loe mitte tulemuslikkus, vaid kuulumine kinnistunud, privilegeeritud sotsiaalsesse klassi või erakondlik kuulumine ja ideoloogiline ortodoksia. Praeguste süsteemide valitsevad klassid on eranditult klikk, kes peavad silmas ainult oma heaolu ja ei ole enamasti oma ülesannete kõrgusel, ei professionaalselt ega intellektuaalselt. Kolmanda komistuskivina tagavad kinnistunud struktuurid, et probleeme ei lahendata, vaid pigem välditakse neid lootuses, et need kaovad iseenesest, kui neist vaid piisavalt kaua rääkida ja neid "vabademokraatliku põhikorralduse" või "proletariaadi diktatuuri" võluvormelitega varjata.

Aga kuna ei "majanduskasv" ega "väsimatu marss kommunismi poole" ei ole saavutanud märkimisväärset edu, siis seisavad mõlema leeri imeparandajad üsna rumalalt ja abitult oma poliitika killukeste ees ning tegelevad üha enam ainsa asjaga, millest nad midagi teavad: oma võimu säilitamisega. On aeg saata need juhtkliigid kõrbesse ja asendada nad tõelise eliidiga.

